

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoPr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814200306
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5814200306.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. X, XXX XX X. X., proti žalovanému: MARBO CAR, s.r.o., so sídlom Sedmokrásková 6, 821 01 Bratislava, IČO: 36 672 700 (ako právnomu nástupcovi pôvodného žalovaného J & B Credit, s. r. o., so sídlom Ul. Miestneho priemyslu 1247, 029 01 Námestovo, IČO: 36 361 283, vymazaného z Obchodného registra dňa 16.11.2017), v konaní o zaplatenie 4.246,60 Eur s príslušenstvom a uloženie povinnosti žalovanému, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10Cpr/2/2014-100 zo dňa 18. októbra 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-104 zo dňa 13. novembra 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 10Cpr/2/2014-100 zo dňa 18. októbra 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-104 zo dňa 13. novembra 2017 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 4, § 5, § 37, § 118-135 a § 152 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, § 100 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a ustanovenia Opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 401/2012 Z. z. a č. 472/2011 Z. z. o základných sadzbách stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách, zamietol žalobu o zaplatenie 4.246,60 Eur s príslušenstvom a uloženie povinnosti žalovanému (výrok I.). Žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozsudkom č.k. 10Cpr/2/2014-56 zo dňa 23.04.2015 vo veci samej (v tom čase o zaplatenie 5.082 Eur s príslušenstvom) rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a žalobcu zaviazal k povinnosti nahraďiť žalovanému trovy právneho zastúpenia (výrok II.). Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, uznesením č.k. 6CoPr/6/2015-71 zo dňa 30.10.2015 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Uznesením č. k. 10Cpr/2/2014-75 zo dňa 10.03.2016 okresný súd zastavil konanie o zaplatenie 1.965 Eur na základe späťvzatia žaloby.

4. Žalobca sa žalobou doručanou okresnému súdu dňa 15.01.2014 (po poslednom pripustení zmeny žaloby uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-94 zo dňa 19.06.2017) domáhal proti žalovanému zaplatenia 4.246,60 Eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne od 14.01.2014 do zaplatenia titulom náhrady mzdy a uloženia povinnosti žalovanému spočívajúcej v riadnom uvedení predmetnej čiastky v účtovníctve, jej

riadnom zdanení, odvedení zákonného poistného spolu s povinnosťou predložiť do 30 dní kópiu danej časti účtovníctva zúčastneným ku nahliadnutiu.

5. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobca pracoval u právneho predchodcu žalovaného (spoločnosť J & B Credit, s. r. o., zaniknutá výmazom z Obchodného registra dňom 16.11.2017) na základe ústnej (telefonicky dojednanej) pracovnej zmluvy, v rámci ktorej mali strany dohodnutý nástup zamestnanca (žalobcu) do práce od 01.10.2013 a výška dohodnutej mzdy bola dojednaná v sume 350 Eur mesačne brutto, t.j. mzda vo výške 303,10 Eur netto. Uvedená skutočnosť vyplýva aj z obsahu výsledkov inšpekcie Inšpektorátu práce v Žiline, ktorý v kontrolných zisteniach konštatoval, že žalobcovi bola od právneho predchodcu žalovaného vyplatená v období od 07.10.2013 do 03.12.2013 suma 1.938 Eur, z toho od 07.10.2013 do 08.11.2013 suma 1.538 Eur, pričom podľa mzdových listov a výplatných pásov za mesiac 10/2013 a 11/2013 inšpektorát zistil, že mzda za uvedené mesiace činila 606,20 Eur netto. Žalobca vykonával prácu lesného robotníka - s funkciou ošetrovateľa lesného porastu s charakteristikou práce - pílenie guľatiny, ošetrovanie porastov. Žalobca pracoval u právneho predchodcu žalovaného v období od 01.10.2013 do 30.11.2013, keď ku skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť 30.11.2013, čo mal súd preukázané z Evidenčného listu dôchodkového poistenia a žalobcom predloženým Zápočtovým listom.

6. Žalobca si nárok na zaplatenie sumy 4.246,60 Eur titulom minimálnej mzdy vyplácanej zamestnancom vo Francúzsku na základe § 5 ods. 6 Zákonníka práce prvýkrát uplatnil na pojednávaní konanom dňa 23.02.2017 (v spojení so zmenou žaloby pripustenou uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-94 zo dňa 19.06.2017). Aplikujúc ustanovenie § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka okresný súd dospel k záveru, že žalobca si nárok na náhradu minimálnej mzdy vyplácanej zamestnancom vo Francúzsku (ktorý považoval za iný nárok ako nárok uplatnený žalobou zo dňa 14.01.2014) uplatnil až po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty, nakoľko premlčacia lehota začala v danom prípade plynúť najneskôr dňa 20.12.2013 (splatnosť mzdy dohodnutá v pracovnej zmluve) a uplynula dňa 20.12.2016.

7. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval nedôvodnosť žalobcom uplatneného nároku aj v prípade, ak by nedošlo k jeho premlčaniu, keď mal preukázané, že právny predchodca žalovaného žalobcovi v období od 07.10.2013 do 03.12.2013 vyplatil sumu 1.938 Eur, t.j. mzdu ústne dohodnutú v Zmluve (606,20 Eur netto); žalobca zároveň prijatie predmetnej sumy nepoprel, a preto bol nárok žalobcu vyhodnotený ako neopodstatnený. Výplatu sumy 1.938 Eur potvrdil žalobca aj vo výpovedi, hoci v priebehu konania túto úhradu zo strany pôvodného žalovaného odôvodňoval rôznymi skutočnosťami - jednak tým, že sa malo jednať o zálohy na mzdu, prípadne zálohu na náklady práce, resp. prevody finančných náhrad spojených s výkonom práce - tzv. výrobnú réžiu, v súvislosti s čím potom popieral jej započítanie na vyplatenú mzdu. Okresný súd však s prihliadnutím na zistený skutkový stav dospel k záveru, že žalobcovi bola zo strany právneho predchodcu žalovaného ako jeho zamestnávateľa vyplatená dohodnutá mzda podľa pracovnej zmluvy za obdobie od 10/2013 do 11/2013 v sume 606,20 Eur.

8. Okresný súd ďalej uviedol, že zo žiadnych stranami sporu predložených dôkazov nevyplýva, že medzi žalobcom ako zamestnancom a právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom bola dohodnutá iná mzda - najmä žalobcom tvrdená úkolová mzda počítaná od množstva vyťažených metrov kubických dreva a ani iná výška mzdy, pretože to nevyplýva ani z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalovaného a iným jeho zamestnancom - U. L.. Skutočnosť, že nebola dohodnutá úkolová mzda, bola konštatovaná aj v záveroch inšpekcie po kontrole predloženej vzorky pracovných zmlúv právneho predchodcu žalovaného ako zamestnávateľa.

9. K názoru žalobcu o vzniknutom nároku na náhradu minimálnej mzdy, ktorá by mu mala patriť vo výške minimálnej mzdy určenej právnymi predpismi Francúzskej republiky práve z dôvodu, že miesto výkonu práce malo byť vo Francúzsku, okresný súd uviedol, že pracovno-právny vzťah bol v danom prípade založený pracovnou zmluvou uzavretou medzi žalobcom, občanom Slovenskej republiky a právnym predchodcom žalovaného, ktorý mal v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy so žalobcom sídlo a miesto podnikania na Slovensku. Z toho dôvodu na daný pracovno-právny vzťah sa musia aplikovať ustanovenia Zákonníka práce, pričom je ale vylúčená jeho aplikácia v ustanovenia § 5 ods. 6 Zákonníka práce. Aj keď z výsledkov Inšpektorátu práce v Žiline na vybranej vzorke pracovníkov bolo zistené, že miesto výkonu práce malo byť vo Francúzsku, z kópii predložených pracovných zmlúv žalobcu a U. L. mal súd preukázané, že miesto výkonu práce bolo dohodnuté v Námestove s

možnosťou vyslania zamestnanca na pracovné cesty do Francúzska (čl. III bod 3.1. pracovnej zmluvy). Právny vzťah založený medzi žalobcom ako zamestnancom a právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom v danom prípade neobsahoval žiaden cudzí prvok (žalobca je občanom Slovenskej republiky a právny predchodca žalovaného mal sídlo v Slovenskej republike a nevyslal žalobcu k inému zamestnávateľovi so sídlom vo Francúzsku, aby tam vykonával prácu), na základe čoho nebol dôvod na použitie predpisov o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom - zák. č. 97/1963 Zb. a ani pre aplikáciu § 5 ods. 6 Zákonníka práce.

10. K nároku žalobcu na zaplatenie diét vo výške 780 Eur (39 dní x 20 Eur) okresný súd uviedol, že k premlčaniu tohto nároku nedošlo, nakoľko žalobca si ho uplatnil v trojročnej premlčacej lehote žalobou podanou dňa 15.01.2014, pričom splatnosť tohto nároku nastala so mzdou, najneskôr 20.12.2013. Predmetnú časť žalobcom uplatneného nároku však považoval okresný súd za nedôvodnú, nakoľko žalobca nepoprel vyplatenie sumy 1.938 Eur a jej vyplatenie potvrdili aj výsledky inšpekcie, pričom žalobcovi z titulu pracovného pomeru u žalovaného vznikol nárok na minimálnu mzdu vo výške 606,20 Eur a nárok na diéty vo výške 965,25 Eur, spolu teda 1571,45 Eur. Pokiaľ právny predchodca žalovaného žalobcovi uhradil sumu 1.938 Eur, uvedená suma konzumuje aj žalobcom uplatnené diéty.

11. Okresný súd nemal preukázaný vznik iných nárokov, ktoré by žalobcovi mali patriť titulom uzavretého pracovného pomeru s právnym predchodcom žalovaného v období od 10/2013 do 11/2013. Zo žiadnej kópie predloženej zmluvy nevplynulo, že by bola medzi stranami pracovno-právneho vzťahu dohodnutá povinnosť právneho predchodcu žalovaného ako zamestnávateľa prispievať na náklady tzv. výrobnéj réžie - finančných náhrad spojených s výkonom práce ako nákup mazív a pohonných látok na prevádzku motorových píl a dopravu do práce tak, ako to tvrdil žalobca. Rovnako žalobca nepreukázal, že by s právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom uzavrel dohodu o tom, že dopravu do miesta výkonu práce v zahraničí si zabezpečí vo vlastnej réžii - vlastným cestným motorovým vozidlom alebo že na základe písomnej dohody použije vlastné pracovné náradie alebo nástroje. Súd preto vyplývajúce nároky žalobcu, ktorých výšku podľa žalobcu nemožno odpočítať od vyplatenej sumy, vyhodnotil ako nedôvodné.

12. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že právnemu predchodcovi žalovaného, na základe jeho plného procesného úspechu v prvoinštančnom konaní priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

13. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia v celom rozsahu. Uviedol, že uznesením okresného súdu z 19.06.2017 súd pripustil zmenu žaloby prednesenú na pojednávaní konanom dňa 23.02.2017 ako alternatívny návrh z dôvodu, že na predmetné pojednávanie neboli predvolaní ním označení dôležití svedkovia, na základe čoho si žalobca uplatnil nárok na minimálnu mzdu vyplácanú zamestnancom vo Francúzsku podľa § 5 ods. 6 Zákonníka práce (nárok 2.002,30 Eur mesačne, t.j. 4.004,60 Eur za odpracované 2 mesiace) a nárok na stravné v sume 780 Eur. Vo vzťahu k súdom prvej inštancie konštatovanému premlčaniu v zmysle § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka bol toho názoru, že: a/ ustanovenia Občianskeho zákonníka v danom prípade nemožno uplatniť, nakoľko sa jedná o pracovnoprávny spor, b/ uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-94 zo dňa 19.06.2017 pripustil súd zmenu žaloby bez výhrad, c/ dohodnutá úkolová mzda nevyučuje minimálny mzdový nárok, práve naopak, pokiaľ dohodnutá úkolová mzda nedosahuje výšku minimálnej mzdy, vypláca sa mzda minimálna, d/ premlčanie minimálneho mzdového nároku nie je prípustné, nakoľko je od začiatku predmetom sporu, e/ okresný súd v bode 9. svojho rozhodnutia poukazuje na premlčanie uplatňovaného nároku, pričom v ostatných bodoch uvádza mesačnú mzdu ako nárok. Poukázal na zistenia Inšpektorátu práce o tom, že miesto výkonu práce bolo Francúzsko, avšak túto skutočnosť súd poprel s odvolaním na zmluvu U. L., ktorého však súd nepredvolal svedčiť. V pracovnej zmluve nachádzajúcej sa vo vedenom spisovom materiáli sa neuvádza žiadne miesto výkonu práce a nie je v nej dojednaná ani skúšobná doba a podobne a jeho (žalobcovým) zamestnávateľom bola vlastne firma Piskorski, so sídlom 8 route de Verdun, Brioules sur Meuse, čo v zmluve taktiež nie je uvedené. Odvolateľ ďalej poukázal na nemožnosť odpočítania sumy 1.400 Eur od dlžnej sumy, keďže sa jedná o prevádzkovú réžiu a z titulu mzdy mu bola zatiaľ vyplatená len suma 538 Eur. Právny predchodca žalovaného nedisponuje výplatnými páskami ani výplatami náhrad za stravné a nemá ani doklad o prevode súdom uvádzaných súm na účet žalobcu, na základe čoho tu absentuje akýkoľvek vierohodný doklad o zaplatení mzdy. Vo vzťahu k neodpočítateľnej položke vo výške 1.400 Eur nárokovanej titulom

prevádzkovej réžie žalobca uviedol, že v zmysle § 47 písm. a/ Zákonníka práce je zamestnávateľ povinný zamestnancovi prideľovať prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu mzdu, utvárať mu podmienky na plnenie pracovných úloh a dodržiavať ostatné pracovné podmienky ustanovené právnymi predpismi, kolektívnou zmluvou a pracovnou zmluvou. Okresný súd pochybil vo výpočte diét, pretože pokiaľ bolo miestom výkonu práce Námestovo a zamestnanci boli vysielaní na pracovné cesty, patria im diéty vo výške 45 Eur za deň, čiže za 39 dní spolu vo výške 1.755 Eur. Žalobca záverom odvolania navrhol súdu uznať jeho nárok a zaviazať žalovanú stranu sporu na náhradu 4246,60 Eur resp. 2.162,56 Eur, pričom pri týchto sumách vychádzal z rozdielných nárokov za jednotlivé položky (náhrada mzdy, stravné). Odvolateľ zároveň v časti podaného odvolania označenej ako „ÚPRAVA VÝPOVEDE“ uviedol, že od žalovanému mu bolo vyplatených 538 Eur a na sumu 1.400 Eur, ktoré považuje za prevádzkové náklady, sa nemá vo vedenom spore vôbec prihliadať.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril právny predchodca žalovaného, ktorý s napadnutým rozsudkom súhlasil a žiadal ho v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Odvolacie námietky žalobcu považoval za nedôvodné, žalobca svoje tvrdenia počas konania podľa vývoja sporu mení a jeho tvrdenia nemajú oporu v dôkazoch.

15. Žalobca sa k vyjadreniu právneho predchodcu žalovaného, ktoré mu bolo doručené dňa 11.12.2017, ďalej nevyjadril.

16. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

17. Odvolací súd po predložení veci okresným súdom postupom podľa § 161 ods. 1 CSP zistil, že pôvodný žalovaný - spoločnosť J & B Credit, s. r. o., so sídlom Ul. Miestneho priemyslu 1247, 029 01 Námestovo, IČO: 36 361 283, bol dňom 16.11.2017 vymazaný z Obchodného registra s právnym nástupcom. Výmazom pôvodného žalovaného z Obchodného registra zanikla jeho právna subjektivita a zároveň aj jeho spôsobilosť byť stranou sporu. Krajský súd preto postupom podľa § 64 CSP uznesením č.k. 6CoPr/1/2018-132 zo dňa 05.03.2018 rozhodol o tom, že v konaní pokračuje so spoločnosťou MARBO CAR, s.r.o., so sídlom Sedmokrásková 6, 821 01 Bratislava - Ružinov, IČO: 36 672 700, ktorá sa stala právnym nástupcom pôvodného žalovaného.

18. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými závermi a právnymi úvahami súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobcu formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

20. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

21. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované

právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

22. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nespĺní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 ods. 1 CSP, pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu.

23. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa zamietnutia návrhu na výsluch svedka U. L. poukazuje na ustanovenie § 185 CSP, v zmysle ktorého (konajúci) súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Súd prvej inštancie v danom prípade na pojednávaní konanom dňa 18.10.2017 po tom, ako boli sporové strany oboznámené s obsahom spisu a neboli žiadne návrhy na doplnenie dokazovania uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, pričom vo vzťahu k návrhu žalobcu na vypočutie svedka U. L. prvoinštančný súd v odôvodnení meritórneho rozhodnutia poukázal na dôvod nevykonania predmetného dôkazu (jeho nedôvodnosť). Uvedený postup prvoinštančného súdu posúdil odvolací súd za primeraný, s prihliadnutím na princíp rýchlosti a hospodárnosti konania uvedený v článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu výsluch svedka U. L., resp. ďalších pracovníkov, v kontexte prejednávanej veci (mzdové nároky žalobcu na základe ústne dohodnutej pracovnej zmluvy) v spojení s výsledkami vybavenia podnetu žalobcu Inšpektorátom práce v Žiline zo dňa 17.02.2014, ktoré prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil, by bol nadbytočný a nevhodný.

24. Žalobca poukázal na nemožnosť aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa premlčania, nakoľko sa jedná o pracovnoprávny spor, s ktorou námietkou sa odvolací súd nestotožnil a považoval ju za nedôvodnú. Je nesporné, že právny vzťah, z ktorého si v danom prípade žalobca uplatňuje svoj nárok, vznikol medzi žalobcom ako zamestnancom a právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom, ktorý právny vzťah spĺňa definíciu § 1 ods. 1 Zákonníka práce - individuálny pracovnoprávny vzťah v súvislosti s výkonom závislej práce fyzickej osoby pre právnickú osobu. S prihliadnutím na ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce bola aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka potrebná, nakoľko Zákonník práce ustanovenia o premlčaní neobsahuje.

25. Odvolaciu námietku žalobcu o pripustení zmeny žalobou uplatneného nároku uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-94 zo dňa 19.06.2017 bez výhrad okresného súdu, odvolací súd neposúdil ako dôvodnú, nakoľko odvolaciemu súdu v danom prípade nie sú známe žiadne dôsledky pripustenia zmeny žaloby v kontexte s meritórnym rozhodnutím prvoinštančného súdu vo veci samej a žiadnym relevantným spôsobom nepreukazuje nesprávnosť tohto rozhodnutia.

26. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa neprípustnosti premlčania minimálneho mzdového nároku, ktorý je od začiatku predmetom sporu, odvolací súd považuje za nutné upresniť právne úvahy prvoinštančného súdu, ktoré však nemali vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia. Z obsahu spisového materiálu vedeného v prejednávanej právnej veci má odvolací súd preukázané, že žalobca sa pôvodnou žalobou zo dňa 14.01.2014 (doručenou súdu dňa 15.01.2014) domáhal zaplatenia sumy 5.082 Eur titulom nevyplatenej mzdy a diét, keď svoj nárok odvodzoval zo zmluvnej dohody uzatvorenej medzi ním ako zamestnancom a právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom. Počas vedeného súdneho sporu žalobca na pojednávaní konanom dňa 23.02.2017 vykonal zmenu svojho žalobného petitu tým spôsobom, že svoj nárok na vyplatenie mzdy odvodzoval od zákonných dojednaní minimálnej mzdy príslušajúcej za vykonávanú prácu podľa francúzskeho práva. Uvedenú zmenu žaloby, ktorú súd uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-94 zo dňa 19.06.2017 pripustil, však nemožno z procesného hľadiska považovať za prvotné uplatnenie mzdového nároku žalobcu, čo by malo vplyv, okrem iného, aj na plynutie premlčacej lehoty spôsobom, ktorý uviedol prvoinštančný súd vo svojom právnom závere (bližšie odsek 9. napadnutého rozsudku). Žalobca sa vo vedenom spore od začiatku, t.j. od podania

pôvodnej žaloby, domáha zaplataenia určitej (počas konania viackrát zmenenej) sumy nárokovanej z dôvodu nevyplatennej mzdy a diét.

27. Praktickým dôsledkom vyššie uvedenej právnej úvahy je stav, kedy je potrebné považovať nárok žalobcu na zaplataenie mzdy (2.337 Eur) a diét (780 Eur) v sume 3.117 Eur vrátane príslušenstva (t.j. rozdiel medzi sumou 5.082 Eur uplatnenou žalobcom v pôvodnej žalobe a sumou 1.965 Eur, v ktorej bolo konanie uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-75 zo dňa 10.03.2016 zastavené) ako uplatnený v rámci premlčacej lehoty, keď bol na súde uplatnený pôvodnou žalobou dňa 14.01.2014. Nárok žalobcu na vyplataenie mzdy v rozdiel medzi aktuálne uplatnenou sumou (3.466,60 Eur) a sumou uplatnenou v pôvodnej žalobe po čiastočnom zastavení konania (2.337 Eur), t.j. sumu 1.129,60 Eur je však potrebné, s prihliadnutím na jej uplatnenie až na pojednávaní konanom dňa 23.02.2017, a teda po uplynutí premlčacej lehoty, považovať za nárok premlčaný v zmysle teoretických východísk produkovaných prvoinštančným súdom v odseku 9. napadnutého rozsudku.

28. Aj za situácie, v ktorej nemožno považovať žalobcom uplatnený nárok na vyplataenie mzdy v sume 2.337 Eur za premlčaný, však nemožno konštatovať nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže okresný súd sa v odsekoch 10. až 12. napadnutého rozsudku riadnym spôsobom vysporiadal s nárokom žalobcu v prípade, že nárok nie je premlčaný, pretože nárok žalobcu je v tejto časti nedôvodný.

29. Žalobca počas celého konania produkoval tvrdenia týkajúce sa zmluvných dojednaní s právnym predchodcom žalovaného, ktoré však súdu relevantným spôsobom nepreukázal a zostali tak len v rovine ničím nepodložených subjektívnych tvrdení. Podstatou problému v posudzovanej veci bol nedostatok skutkových tvrdení a následne aj neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý v danom prípade nepreukázal tvrdené zmluvné dojednania. Okresný súd tak správne vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania, keď mal v konaní za preukázané, že medzi žalobcom ako zamestnancom a právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom bola dohodnutá mzda 303,10 Eur mesačne netto, t.j. za obdobie výkonu práce žalobcom (2 mesiace) sa jedná o preukázaný nárok žalobcu na vyplataenie mzdy vo výške 606,20 Eur. Zároveň bolo v konaní preukázané, že právny predchodca žalovaného ako zamestnávateľ vyplatil žalobcovi sumu 1.938 Eur, ktorá v sebe zahŕňala aj mzdy, ktorá bola medzi stranami uzatvoreného pracovnoprávneho vzťahu dohodnutá.

30. Okresný súd ďalej správne vyhodnotil nemožnosť uplatnenia zákona č. 97/1963 Zb. a ustanovenia § 5 ods. 6 Zákonníka práce, keď pracovnoprávny vzťah bol v danom prípade založený medzi žalobcom ako občanom Slovenskej republiky a právnym predchodcom žalovaného ako právnickou osobou so sídlom a miestom podnikania na území Slovenskej republiky, pričom miesto výkonu práce žalobcu bolo dohodnuté na území Slovenskej republiky (bližšie odseky 10. až 12. napadnutého rozsudku).

31. Žalobca v podanom odvolaní namietal rozhodnutie prvoinštančného súdu týkajúce sa uhradených diét, ktoré námietky posúdil odvolací súd ako nedôvodné. Zo spisového materiálu má odvolací súd preukázané, že právny predchodca žalovaného vyplatil žalobcovi celkovo sumu 1.938 Eur, v rámci ktorej bol žalobcovi uhradený ako nárok na dohodnutú mzdu vo výške 606,20 Eur, tak aj žalobcom uplatnený nárok na úhradu diét vo výške 780 Eur (bližšie odsek 13. a 14. napadnutého rozsudku). V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že žalobca počas celého konania nepreukázal zmluvnú dohodu s právnym predchodcom žalovaného ako zamestnávateľom o tom, že suma 1.400 Eur, ktorú právny predchodca žalovaného žalobcovi uhradil, predstavuje žalobcom tvrdenú „neodpočítateľnú položku na prevádzkovú réžiu“. Z uvedeného dôvodu preto nemal prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní dôvod na faktické „oddelenie“ vyplatennej sumy vo výške 1.400 Eur od nárokov žalobcu.

32. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca počas vedeného súdneho sporu opakovane, a to aj v rámci podaného odvolania, mení titul a výšku ním uplatneného nároku na vyplataenie mzdy. Je na mieste podotknúť, že žalobca ako „pán žaloby“, nakoľko na základe jeho dispozičného práva podaním žaloby súdny spor začína, má k podanej žalobe viaceré procesné oprávnenia (napr. zmena žaloby, doplnenie žaloby či späťvzatie žaloby), ktoré však nemôžu kolidovať so základnými princípmi, na ktorých je sporové konanie založené (napr. zásady rýchlosti, hospodárnosti konania, zásada kontradiktórnosti sporových strán). Žalobca v rámci dispozície s podanou žalobou dňa 27.02.2017 navrhol zmenu žaloby, na základe ktorej bol spor vedený o zaplataenie 4.246,60 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne od 14.01.2014 do zaplataenia a o povinnosti právneho predchodcu žalovaného uvedenú čiastku riadne uviesť do účtovníctva, čiastku riadne zdaníť a riadne odvieť zákonné poisťné spolu s povinnosťou

predložiť do 30 dní kópiu danej časti účtovníctva zúčastneným ku nahliadnutiu. Okresný súd uznesením č.k. 10Cpr/2/2014-94 zo dňa 19.06.2017, právoplatným dňa 26.06.2017 zmenu žaloby v zmysle § 139 CSP pripustil, pričom od tohto času bol spor vedený a rozhodovaný práve v zmysle uvedenej zmeny žaloby, vrátane posudzovania žalobcom uplatneného nároku na ním predložených skutkových tvrdeniach, ktoré tvorili súčasť jeho návrhu na zmenu žaloby zo dňa 27.02.2017. Neúspech žalobcu v časti žaloby o zaplatenie mzdových nárokov a diét mal nadväzne za následok neúspech žalobcu aj v časti, v ktorej žiadal uložiť žalovanému konkrétne povinnosti špecifikované v žalobe.

33. Nakoľko odvolanie žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné a zároveň neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, ako aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá pomeru úspechu strán v spore a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej strane odvolacieho konania priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške prípadne vzniknutých trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).